

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 20/2017-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátkou Mgr. Alexandrou Čižmárikovou, TORA Legal, s. r. o., Laurinská 18, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 170/2011 (predtým pod sp. zn. 26 C 83/2008) a postupom Krajského súdu v Bratislave v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 236/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 170/2011 (predtým pod sp. zn. 26 C 83/2008) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 236/2014.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je v postavení žalobcu účastníkom súdneho konanie vedeného okresným súdom pod sp. zn. 8 C 170/2011 (predtým pod sp. zn. 26 C 83/2008), predmetom ktorého je sťažovateľom uplatňovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému a ktoré sa začalo dorúčením žaloby 25. apríla 2008. Konanie bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 26 C 83/2008 a po postúpení veci nepríslušnému súdu a následnom spätnom postúpení okresnému súdu bolo ďalej vedené pod sp. zn. 8 C 170/2011.

3. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 8 C 170/2011-108 z 10. októbra 2013 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ proti prvostupňovému rozsudku podal 22. januára 2014 odvolanie, ktoré bolo okresným súdom predložené krajskému súdu na odvolacie konanie 29. apríla 2014.

4. Sťažovateľ v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie opisom priebehu konania pred okresným súdom namieta priet'ahy v postupe okresného súdu. Zároveň namieta priet'ahy spočívajúce v trvaní odvolacieho konania, keď krajský súd ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu v období viac ako dvoch rokov a šiestich mesiacov nerozhodol o sťažovateľom podanom odvolaní proti prvostupňovému rozsudku. Podľa sťažovateľa sa preto konanie ako celok, ktoré ku dňu podania sťažnosti trvá viac ako osem rokov a šesť mesiacov a nebolo právoplatne skončené, vyznačuje neprimeranými priet'ahmi porušujúcimi ním označené práva.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vo veci rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie ním označených práv (základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 170/2011 (predtým pod sp. zn. 26 C 83/2008) a postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 236/2014, prikáže krajskému súdu v označenom odvolacom konaní konať bez prieťahov a prizná sťažovateľovi finančné zadost'učinenie v sume 5 000 € a náhradu trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho

základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

10. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

11. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 ústavy) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 170/2011 (predtým pod sp. zn. 26 C 83/2008) a postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 236/2014.

12. Ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

13. Ústavný súd poukazuje aj na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup

všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00) alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

14. Zo s'ťažnosti a z jej príloh vyplýva, že namietané konanie vedené okresným súdom sa začalo 24. apríla 2008 doručením žaloby s'ťažovateľa okresnému súdu, ktorou sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom z 10. októbra 2013 tak, že žalobu zamietol. Počnúc od 29. apríla 2014 je vedené odvolacie konanie krajským súdom o odvolaní s'ťažovateľa proti rozsudku okresného súdu. V čase doručenia s'ťažnosti ústavnému súdu 31. októbra 2016 konanie ako celok trvalo 8 rokov a šesť mesiacov a nebolo právoplatne skončené. Z celkovej doterajšej dĺžky konania prvostupňové konanie trvalo 6 rokov a odvolacie konanie ku dňu podania s'ťažnosti trvalo 2 roky a šesť mesiacov bez rozhodnutia krajského súdu o odvolaní.

15. Na výzvu ústavného súdu sa listom sp. zn. Spr. 3583/2016 z 23. novembra 2016 krajský súd vyjadril k s'ťažnosti a uviedol, že vo veci je nariadený termín verejného vyhlásenia rozsudku na 13. december 2016. Krajský súd na ďalšiu výzvu ústavného súdu listom sp. zn. Spr. 3583/2016 z 10. januára 2017 predložil zápisnicu z verejného vyhlásenia rozsudku, podľa ktorej krajský súd svojím rozsudkom z 13. decembra 2016 potvrdil odvolaním s'ťažovateľa napadnutý rozsudok okresného súdu.

16. Ústavný súd konštatuje, že napriek neprimeranej dĺžke odvolacieho konania v posudzovanej veci, vzhľadom na celkovú dĺžku konania a najmä vzhľadom na to, že necelý mesiac a pol po doručení s'ťažnosti ústavnému súdu bolo konanie fakticky (odhliadnuc ešte od potreby doručovania rozsudku krajského súdu) právoplatne skončené, nie sú dané okolnosti, ktoré by odôvodňovali zásah ústavného súdu v rámci jeho právomocí. Ústavný súd zdôrazňuje, že nezávisle od posudzovania intenzity priet'ahov, ku ktorým v konaní došlo, rozhodnutím krajského súdu v odvolacom konaní potvrdzujúcim rozsudkom

je objektívne vylúčené pretrvávajúce prípadného porušovania označených práv sťažovateľa v konaní okresného súdu, a tým aj dôvodnosť prípadného zásahu ústavného súdu.

17. Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

18. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2017